

Kandidatnummer:

1021

(Hvis besvarelsen skal leveres på navn, skrives navn i stedet for kand.nr.)

FORSIDE

ved besvarelse av hjemmeeksamen, semesteroppgave, rapport, essay osv.

Emnekode:	EX-105
Emnenavn:	Examen Facultatum, Pedagogiskvariant
Emneansvarlig (normalt faglærer):	Velibor Bobo, Kovac
Eventuell veileder:	
Innleveringsfrist/ tidspunkt:	19.desember 2008 kl.15:00
Antall sider inkl. forside	12 sider totalt
Merknader:	

Jeg/vi bekrefter at jeg/vi ikke siterer eller på annen måte bruker andres arbeider uten at dette er oppgitt, og at alle referanser er oppgitt i litteraturlisten.

Ja

Nei

Kopiering av andres tekster eller annen bruk av andres arbeider uten kildehenvisning, kan bli betraktet som fusk.

Gjelder kun gruppeeksamen:

Vi bekrefter at alle i gruppa har bidratt til besvarelsen.

Ja

Nei

Kan besvarelsen brukes til undervisningsformål?

Ja

Nei

Oppgave1.

Innledning

Gjennom årene så har skolen utviklet seg, før i tiden var det veldig mange som ikke hadde utdanning. Mange prioriterte jobben ovenfor utdannelsen, dette skyldes fattigdom. Mange på den tiden hadde lite økonomisk råd. Derfor å jobbe ved å hjelpe foreldrene var mest aktuelt og mer relevant. De som hadde utdannelsen på den tiden hadde en høy sosial status, mens de som ikke hadde utdanning hadde lavere status. Derfor kan vi si ut fra dette at utdannelsen på den tiden var mer tilegnet de rike. Skolen på den tiden var mer valgfritt, mens gjennom historien har alt dette forandret seg. Forandringene skjedde ved hjelp av tankegangen som ulike filosofer og pedagoger hadde, og ikke minst deres aktivitet om å innføre en enhetskole. Men hvordan skjedde alt dette? Og er det noen utfordringer enhetskolene møter i dag?

I følge dette kan vi opprette følgende problemstilling:

Hvordan skjedde utviklingen av skolegangen fra en standsskole til en enhetsskole, og hvilke utfordringer møter enhetsskoletanken i dag?

For å svare på denne oppgaven skal jeg beskrive utviklingen av skolegangen. På denne oppgaven skal jeg kun fokusere på hvordan enhetsskole tankegangen utviklet seg i Norge. Først skal jeg begynne med å beskrive hvordan enhetsskole tankegangen begynte fra Platons tid og ut til August Germann Franckes tid. Ut fra dette skal jeg begynne først med å beskrive hvordan vi merker en enhetsskole tenkning hos Platon. Deretter går jeg fra Platon og til Johan Amos Comenius og beskriver hvordan Comenius ville innføre en enhetskole fra 6 års alderen. Til slutt vil jeg nevne August Germann Francke, og om hvordan han så at også fattige barn må ha utdanning. Ut fra dette vil jeg kunne senere nevne ulike pedagoger og personer som bidro med all sin aktivitet til at det ble en enhetskole i Norge. Alt dette skal jeg nevne i en historisk perspektiv. Til slutt skal jeg nevne utfordringer som enhetskolene møter i dag. Jeg kommer ikke til å nevne alle tiltakene, da dette blir altfor mye, jeg kommer kun til å nevne de aktuelle tiltakene og avslutter alt med en avslutning på slutten. Problemstillingen kommer til å bli besvart underveis.

Begynnelsen på historien

Platon (427-347 f.Kr.) mente sterkt at alle skulle gå i samme skole, og hos han fantes det 3 typer mennesker. Disse menneskene hadde hver av sine oppgaver delt i samfunnet. Disse var delt i: "næringsdrivende" disse hadde drift og begjær, soldater (voktere) hadde viljen og ledere (filosofer) hadde fornuften (Solerød, 2005:103). Platon mente at de tre ulike trekkene ved mennesket som drift, vilje og fornuften utviklet seg ikke samtidig, men de utvikler seg i mennesket livs faser gjennom tiden. Platon mente derfor siden disse tre trekkene utviklet seg i ulik tid, måtte derfor skolefasen, eller opplæringsfasen være i en ulik fordeling. Han mente derfor at barnet helt til 6 års alderen skulle være hjemme og å få opplæring av foreldrene, mens etter dette måtte de gå på en skole for å få opplæring helt til de er 20 år gamle. Etter det vil de som ikke greier prøven i 20 års alderen blir næringsdrivende, mens de som greier den får gå videre i utdannelsen og blir videre voktere eller styrere (Solerød, 2005:103-104). Alt dette dreide seg om hvordan Platon mente utdanning burde være, men i hans tid ble dette ikke virkelig gjort, det forble en utopi. Vi ser klart i denne tiden hvordan filosofen Platon ville utføre et utdanningsprogram som alle skulle følge, både de rike og fattige, gutter og jenter. Denne tankegangen ble videreført gjennom historien, hvor vi fikk flere filosofer og pedagoger som ville bygge på denne tankegangen. Blant pedagogene som i lik linje med Platon ville utføre en enhetsskole, kan vi nevne Johan Amos Comenius (1592-1670).

Johan Amos Comenius (1592-1670) var en av personene som stod for at alle skulle lære alt. Ut fra hans tenkning ville han innføre en enhetsskole fra 6 års alderen til 12 års alderen. Han hadde delt opp skole trinnene i 4 deler (Solerød 2005:107). I disse delene finner vi:

1. Morsskolen, morsskolen skulle vare fra 0-6 års alderen. Her skulle foreldrene ta av seg barnets opplæring og oppdragelse. Denne skolen skulle finnes i alle hjem.
2. Etter morsskolen skulle barna gå over til morsmålskolen. Her begynte barna når de var 6 år gamle. Og det var ikke slikt at bare gutter skulle gå på denne skolen. Her skulle både gutter og jenter være helt til de ble 12 år. Her skulle elevene undervises i ulike fag. Men disse fagene skulle ikke innholde nye kunnskap. De skulle bygge på det barna har lært i morsskolen.
3. Det tredje trinnet her kan vi si at den ikke var obligatoriske. Her skulle barna lære seg latin fra de var 12 år og helt til de ble 18 år gamle. Denne delen av opplæringen var valgfritt.

4. Fra og med når de ble ferdige med latinskolen kunne elevene da til slutt gå på universitetet. Her kunne elevene studere hva de selv ønsker og har av interesser (Solerød 2005:107-108).

Comenius mente at alle skulle gå på samme skole, og at alle måtte fullføre den obligatoriske delen av skolen, (morsskolen og morsmålskolen) (Solerød 2005:108). I en av hans verk "*Didactica Magna*" sier han følgende: "Ikke bare barn av de rike og mektige skal sendes på skole, men det gjelder alle, av edel og lav byrd, rike og fattige, både jenter og gutter, i alle byer, landsbyer og gårder"(Solerød 2005:108).

Slik Comenius ville undervisningen foregå kan vi også nevne *August Germann Francke (1663-1727)*. Han ville i likhet med Comenius at også fattige barn skulle få gå på skole. Francke var en prest og ikke minst pietismens ledende pedagog (Solerød 2005:109). På den tiden var det mange av den rike gruppen som så at utdanning var en viktig del. Derfor lot de barna sine gå på skolen. De hadde som regel råd til å la barna sine gå på skolen og hadde heller ingen problemer med å dekke skolens kostnader. Tross alt hadde noen av den fattige gruppen ikke råd til å la barna sine gå på skolen., fordi de hadde ikke råd til å betale skolens kostnader. Derfor hadde Francke en sentral tanke. Tanken hans dreide som om å gi et tilbud til de fattige barna om en gratis skole (Solerød 2005:109). Alt dette begynte ved at han en dag fikk en stor penge beløp i børsen som han pleide å ha på sitt kontor. Beløpene som pleide å være i børsene pleide han å gi som almisser til de fattige folkene som levde i nød. En dag fikk han en litt større pengebeløp i børsen som han pleide å ha stående på sitt kontor. Ut fra dette bestemte derfor Francke seg for å bruke disse pengene på en fattigskole. Han kjøpte inn bøkene og leide inn en fattigstudent som skulle gi dem undervisning. Men snart brøt alt dette opp. Barna tok bøkene med seg og sluttet fra skolen. Noen barn solgte bøkene, mens andre beholdt dem. Dette gjorde ikke at Universitets professoren Francke gav opp med en gang. Tross alt kjøpte han nye bøker og opprettet et hus for foreldreløse barn, der de fattige barna fikk mat og et sovested i tillegg til skolen. Dette førte til en stor suksess og snart var det ikke bare fattige barn som ble undervist på denne skolen. Det kom også barn fra de rike familiene som skulle ble undervist. Foreldrene deres hadde som ønske at også sine barn skulle bli undervist i Francke's skole mot betaling. Skolen ble derfor delt i borgerskole for de som hadde råd til å betale, og fattigskole for de fattige (Solerød 2005:109). "Etter hvert som virksomheten ble kjent, økte også støtten, og Francke kunne gå videre og utbygge

videregående skole, læreskole og service tiltak, som ble nødvendig i et såpass stort samfunn” (Solerød 2005:109).

Comenius hadde en skoleplan som han ikke greide å få til å fungere i praksis, mens Francke greide å utvikle et skoletilbud som var velfungerende. Skoletilbudet som Francke hadde utviklet/bygd var på en måte en vei for at det skulle bli en fellesskole for alle barn senere i historien (Solerød 2005:110). Gjennom historien så kan vi snakke videre om hvordan enhetsskoletenkningen utviklet seg. Etter at vi nevnte Francke kan vi nevne personen som kom etter ham Johann Heinrich Pestalozzi (1746-1827). Han var i likhet med Comenius og Francke like engasjert i å få en enhetsskole der skolen var felles for alle barn, både rike og fattige. Men det var ikke før på slutten av 1800tallet at samfunnet begynte å nærme seg målene om tankene om en enhetsskole.

Enhetsskolen i Norge

Først og fremst var en av årsakene til at skolen ble opprettet var å gi barna en kristenundervisning. Det var først i 1739 at allmueskolen ble opprettet for at barna skulle få seg kristen kunnskap etter at det ble lov om konfirmasjon i 1736. Opplæringen på den tiden ble delt, barna skulle være dels på skolen og dels hos presten for å få undervisning og opplæring. Senere fikk landet en ny lov i 1827 og med denne loven skulle barna lære seg som før bibelhistorie og sanger fra salmeboken. I tillegg til disse fagene måtte barna nå lære skriving og regning. Før loven kom var skriving og regning frivillige fag (Solerød 2005:50-51).

På cirka i midten av 1800tallet i 1839 hadde Frederik Moltek Bugge en organiseringsplan av hvordan skoleplanen burde vær, fordi han mente at skolen eller skolesystemet ikke var organisert på en god måte, og heller hadde skolesystemet ikke en forbindelseslinje med overgangs muligheter til andre skolefaser. Det at borgerstanden sendte barna sine til borgerskolen, embetsstanden sendte sine til lærdscole og de andre i befolkningen sendte sine barn til allmueskolen gjorde at Bugge så at ”det var ingen forbindelseslinjer eller overgangsmuligheter mellom skoleslagene” (Solerød 2005:112). Derfor ut fra sin eget skoleplan delte han befolkningen i fire ulike klasser:

1. Allmuen
2. Middelstanden (Alm borgerskole)

3. Borgerstanden (Høyere borgerskole)
4. Embetsstanden (Lærd skole)

(Solerød 2005:113) figur 2

Bugge så først og fremst på at Allmuen skolen hadde en lav opplysningsnivå i forhold til de andre skolene, derfor valgte han å separere den fra de andre skolene. For resten av barna ville han gi en elementærskole som varte fra 6 års alderen og ut til 10 års alderen. Her skulle barn fra middelstanden, borgerstanden og embetsstanden undervises. Når barn ble 10 år gamle skulle barna fra middelstanden separeres fra de andre barna. Her skulle det opprettes en skole for middelstanden kalt den Alminnelige borgerskolen. Videre skulle barna fra borgerstanden og embetsstanden fortsette sammen i en høyere skole til de er 14-15 år også skulle de separeres. Barna fra borgerstanden skulle gå på Høyere borgerskolen, mens barna fra embetsstanden skulle gå på lærdscole (Solerød 2005:113).

Bugge greide ikke å fullføre enhetsskoletanken som han begynte på. Det at allmuen skolen hadde lav undervisningsnivå gjorde at Bugge måtte holde den utenfor systemet. Personen som viderefremmet Bugges enhetsskoletanken var skolereformatoren Hartvig Nissen (1815-1874) fra 1850 årene i Norge. Nissen ville at alle barn skulle gå på samme skole til de var i 10 års alderen, også barn fra allmuen skole. Han ville at hele allmueskolen skulle bli en felles grunnskole, der både rike og fattige barn undervises. Tross alt visste han at dette ville føre til at de øverste sosiale gruppe ikke ville akseptere dette, og de ville heller sørge for at barna sine skulle gå på en privatskole eller få en privatundervisning. Men han tenkte seg om at det kunne bli en felles undervisning en dag, der både barn fra lavere gruppe også kunne arbeide seg opp gjennom en felles undervisningssystem (Solerød 2005:114-115). Planen til Nissen ble ikke gjennomført med engang, ”men den ble aktuell igjen i forbindelse med lov om høgre skoler av 1869. Lovene forutsatte en 6 åring middelskole fra 9 års alderen og 3 års gymnas på toppen” (Solerød 2005:115).

Videre kan vi snakke om de senere årene på slutten av 1800 tallet. I 1880 årene og fremover ble det bestemt å samle inn alle de lave middelskole klassene sånt de kunne videre bygge på en 5 år allmueskole. Altså målet med dette var å oppnå en felles skole for alle, for både fattige og rike. Skolen endret derfor navn fra en allmueskole til en folkeskole i 1889 årene (Solerød 2005:116).

Når vi tenker på begrepet "enhetsskolen" så mentes det med det begrepet før 1920 årene en skole der alle barn kunne gå på en felles skole de første årene (Solerød 2005:112). I denne tiden mellom 1889-1920 årene var det mange som fullførte de obligatoriske skole årene, mens andre sluttet etter det. Ordningen her var 5 + 4 ordningen, og dette gikk ut på at det var 5 års obligatorisk skole pluss 4 år som var valgfrie. Disse 4 årene ble omtalt som middelskole på den tiden, mens idagens taleord sier vi videregående skole. 5 + 4 prinsippet gjorde at flere barn sluttet på skolen etter de 5 obligatoriske årene. De som sluttet på skolen var fra de lave sosiale gruppene, mens de som fortsatte på skolen var barna som var fra den høye sosiale gruppen (Solerød 2005:116). Det at barn begynte å slutte på skolen etter de obligatoriske årene gjorde at enhetsskolekomiteen i 1913 la inn et forslag om en 7 + 2 ordning. Ordningen gikk ut på å forlenge de obligatoriske årene til 7 år og redusere middelskolen til 2 år (Solerød 2005:117). Med denne ordningen ble det konflikt og den var ikke akseptabel av folket. Siden det var mange som søkte seg inn på skoler også jenter, måtte derfor kvaliteten på skolen bli bedre og derfor måtte det komme nye fag. Ut fra dette kom Storingsrepresentant Johan Gjøstein med en 7 + 3 ordning som skulle løse problemet, selv om dette var en kostbar løsning, så fikk han flere stemmer i stortinget og derfor ble det en 7 + 3 ordning i 1920 året (Solerød 2005:117-118).

Etter den andre verdenskrig ble partiene enige om at alle barna skal kunne få like muligheter og det skulle ikke være noen forskjeller mellom fattige og rike. Derfor for å oppnå dette ville de bygge opp skolene sånt de gav like muligheter for alle. I henhold til dette måtte de også likestille den teoretiske undervisningen med det praktiske. Derfor ut fra dette hadde samordningsnemnda en plan om å erstatte framhaldsskolen og realskolen til en linjedelt ungdomskole. Denne skolen skulle være obligatorisk. Planen ble utført i 1959 og snart ble det en 9 års obligatorisk enhetsskole. På den tiden når man tenkte på ordet *enhetsskole* så kunne man snart vite at alle elevene skulle få undervisning under samme tak (Solerød 2005:119).

Senere i 1960 tallet ble det snakk om at også funksjonshemmede skulle få ordinær undervisning i likhet med andre barn. Mot slutten av 1960tallet i 1969 kom det lovutvalget kalt (blomutvalget). Det lovutvalget dreide seg om at alle barn som er i opplæringsalderen skulle få opplæringsplikt. Loven ble vedtatt i 1975. Loven innholdt at alle barn har rett på opplæring med de evnene og ferdighetene de har. Det skulle arrangeres spesialundervisning i eller utenfor skolen så lenge barnet har behov for det. Her gjaldt det altså alle barn inkludert funksjonshemmede (Solerød 2005:120). Alle barn skulle få samme skoletilbud og alle barn

skulle bli undervist i samme bygd inkludert funksjonshemmede (Solerød 2005:121).

”Læreplanverket (L97) definerer enhetskole som likeverdig og tilpasset opplæring for alle i et samordnet skolesystem bygd på det samme læreplanverket” (Solerød 2005:121).

Også i 1960 årene var det snakk om at alle ungdommer fra 16-19 år skulle få en undervisning i en enhetskole, men snart i 1974 kom det en lov om videregående opplæring som dreide seg om at det ble akseptert at studieretningene kunne være i forskjellige bygg innenfor et bestemt område. Det ble lagt stor vekt på overgangsmulighetene innenfor ulike studieretninger. Det var også mange uenigheter angående endring av skolens navn. Noen skoler byttet navnet til videregående skoler, mens andre beholdt samme navn. Ut fra Reform 94 fikk elevene rett til en 3 års utdanning i videregående skole (Solerød 2005:122).

Det at barn fikk rett til skole, styrket i dag forholdet mellom folkemassene. Det er ikke lengre noen som er høyere enn andre. Det at alle kan ta utdanning har ført til en bedre forståelse mellom menneskene. Som vi nevnte i begynnelsen var det slik før i tiden at ingen kunne ta utdanning, de som kunne ta utdanning var kun menneskene fra den øverste klassen, fordi hadde som regel råd til det. I dag har det blitt en fellesforståelse mellom menneske, og nå er det ikke lengre snakk om at noen viser mindre respekt til andre pga. kultur eller området. Alle går på samme skole og blir undervist i under samme tak. Dette har styrket likestillingen mellom folkene.

Det som styrker skoletankegangen i dag er det statlige styringen. Dette gjelder ikke bare Norge, men dette gjelder alle nasjoner. Det nasjonale standarden som sikrer enhetsskole tankegangen er først og fremst planer som sikrer undervisnings struktur. Det som blir bestemt av staten er først og fremst størrelsen på skolen. Det er størrelsen på skolen som avgjør hvor mange elever en skole skal innholde, fordelt i klasser. Altså hver eneste klasse kan innholde så og så mange elever. Dette blir bestemt av staten. Staten bestemmer også hvor mange timer hver klasse skal undervises i, og ikke minst hvor mange lærere hver klasse skal ha. Alt dette blir fordelt på timer. Det som tilslutt er en standard for alle skoler, er at hver skole innholder en rektor. Rektor er personen som er lederen av skolen, og har ansvaret for at alt skal fungerer i praktisk (Kovac 2008).

Status og utfordringer

Enhetsskolen tross alt møter idagens samfunn ulike utfordringer. Det at det har blitt mange private skoler i dag, har dessverre ført til at enhetsskolen får ulike utfordringer (Kovac 2008). Det som vil virke negativt i retningen av en enhetsskole, er følgelig det vi har nevnt tidligere. Før i tiden var det slik at kun de rike fikk utdanning. De som hadde lite økonomisk råd hadde ikke utdanning. Det at enhetsskole tankegangen kom fram gjorde at forskjellene mellom folkemassene ble redusert i de senere år. Mens det at vi har ulike privatskoler i dag vil kunne virke i den motsatte retningen av enhetsskole tankegangen. De som velger å gå på de private skolene har som regel litt bedre råd. Mange mener at ulike privatskoler er bedre enn enhetsskolene. Vi må også huske at det er mange privatskoler som tilbyr ulike valgmuligheter som det enhetsskolene ikke tilbyr (e24.no 2008:6-7avsnitt). Mange velger derfor heller å gå på en privatskole enn å gå på en enhetsskole. Vi må også huske at statens låne kasse tilbyr støtte til noen privatskoler, noe som gjør at flere om ønskelig kan studere på det valgte privatskolen. Det vi må huske i dag, er at hvem som helst kan egentlig ta en utdanning i en privatskole. Men tross alt har mange ikke den samme økonomien. Dette kan virke utfordrende i forhold til enhetsskole tankegangen. Men som regel vil de som har råd kunne studere uten noen problemer, mens de som har mindre råd vil kunne finne seg andre løsninger, altså ved å studere på en enhetsskole (dette kan gjelde folk som får sosial støtte og andre). For å unngå disse utfordringene må derfor enhetsskolen være like de private skolene. Om private skolene er mye bedre, vil trolig mange av de som har økonomisk råd, heller velge en utdanning i en privatskole. Det er faktisk det vi ser i dag. Mange av de som har økonomisk råd velger heller å gå på en privat skole, siden privatskolene gir bedre valgmuligheter og er bedre i kvalitet. Vi kan trygt si at kvaliteten på noen av enhetsskolene er greie i den forstanden at de er gratis, men det som gjør at noen elever heller velger å studere på en privatskole, er som sagt valgmulighetene og kvaliteten. Derfor kan vi si at enhetsskolen møter ulike utfordringer, når det gjelder møte med privatskoler. Altså det at det har blitt ulike privatskoler som gir ulike valgmuligheter, går under den teknologiske utviklingen av industrien (Thomas Hanssen 2004:19.avsnitt). Det er faktisk industrien i dag som avgjør hvor mye utdanning man trenger. Derfor kan vi si at skolene i dag er styrt av den teknologiske utviklingen som samfunnet gjennom går. Det at samfunnet trenger flere fagfolk gjør at skolen får en utfordringer med å utdanne disse menneskene. Etter forholdene i dag blir det derfor opprettet flere privatskoler som bidrar med ulike strategier for utdanne slike mennesker. Det at privatskolen har ulike valgmuligheter av studier, og det at kvaliteten er bedre enn en enhetsskole, gjør dermed at de private skolene er konkurransedyktige (Anbjørg Bakken 2006: 1). Vi kan derfor si at

privatskoler er mer oppdaterte enn enhetskolene. Ut fra dette får dermed enhetskole ulike utfordringer med å holde utdannelsesnivået oppe etter samfunnets og industriens utvikling. Det blir derfor i første omgang en økt langsiktig press på skolene og skolens kvalitet. Skolene blir ut fra dette markedsstyrt. Altså, det er markedet som bestemmer hvilken utdanning samfunnet har behov for. I dag så ser vi hvordan det har blitt mer behov for å utdanne folk innenfor IT (Ann Kristin Ernes 2008:1-6 avsnitt). Folk med IT kompetanse er svært velkommende. Samfunnet i dag utvikler seg stadig med teknologien. Teknologien er selve industrien. IT var bare et eksempel. Vi har en veldig bred industri som trenger ulike fagfolk med ulik utdanning.

Enhetskolene møter ikke bare ulike utfordringer fra privatskolens og industriens side. Utfordringen i henhold til dette blir også en utfordring fra det flerkulturelle samfunnet. Enhetskolen i følge dette får en utfordring om å gi undervisning til de flerkulturelle på en riktig måte. I følge dette blir utfordringen å ta hensyn til dens bakgrunn. Derfor blir det viktig å variere undervisningen, og også huske at en klasse inneholder personer med ulike bakgrunner og verdier. Mange familier med minoritetsbakgrunn, vil gjerne ta vare på sin identitet. De vil ikke at barna sine skal bli fornorsket. De vil at barna sine skal ta vare på sine tradisjoner og prinsipper. Det at de blir undervist på skolen og lærere nye normer og verdier, gjør kanskje en kultur krasj med familiens kultur. På de fleste enhetskolene er det slikt at alle elevene blir undervist i norsk tradisjon, religion og prinsipper. Dette har ført til at folk med anen bakgrunn særlig fra Østen ikke liker undervisningsinnholdet til enhetskolene i Norge. Dette har ført til at enhetskoler i dag møter nye utfordringer og ikke minst i undervisningen i kristendommen (Det flere kulturelle samfunn, 2008:1. avsnitt). Alt dette skyldes foreldrenes bakgrunn, og foreldrene vil selvfølgelig ta vare på sin kultur, tradisjon og ikke minst religion. Skolen utover dette får en veldig stor utfordring med å variere undervisningen. Det største utfordringen blir å tilpasse undervisningen som bygger på kunnskaper, tradisjoner og religioner til mennesker med ulike minoritetsbakgrunn. Det som gjør at foreldrene først og fremst nekter undervisningsinnholdet i enhetskolene i dag, er som sagt kulturen og tradisjonen. Mange foreldre mener at det første barna sine må lære er sin tradisjon og religion. Det at de blir undervist i andre religioner enn sin opprinnelige, blir dermed feil. I dag har det ført til at flere med minoritetsbakgrunn holder hjemmeundervisning for sine barn, for at deres identitet skal være tilstedet. Barna blir hjemmeundervist først og fremst om deres religion, fordi i religionstimene på skolen blir det lagt stort vekt på kristendommen. "I grunnskolen er 5-6% av elevene fritatt fra kristendomskunnskap (i 1995). Disse elevene benytter seg av kommunale

tilbud som livssyns kunnskap, tilbud i regi av eget trossamfunn som koranskole eller de benytter et undervisningstilbud som de får hjemme av foreldre.” (2.1 Dilemmaer 2008:2.avsnitt). Så lenge kan vi si at det er greit at elever får hjemmeundervisning eller andre undervisningstilbud. Fordi skolen ikke har tilpasset og variert undervisningen som bidrar med en felles undervisning med ulik innhold som gjelder alle, både norske og mennesker med minoritetsbakgrunn. Tallet som var nevnt gjaldt året 1995. Så vi kan si at tallet kan være økende i 2008, ettersom Norge har fått seg flere mennesker med minoritetsbakgrunn. Det at skolen bidrar med en undervisning som inneholder flerkulturelle fakta og prinsipper, vil uten tvil skape en felles forståelse. Det vil også føre til at skolen får en bedre kvalitet. Det vil uten tvil redusere mobbingen, som ulike folk med minoritetsbakgrunn møter i dag, pga deres religion. I henhold til dette ser vi at flere muslimske jenter blir mobbet på skolen pga at de har på seg, det som kalles ”Hijab” på hodet (Nilas & Ester 2005:1.avsnitt). For å redusere mobbing på skolen i henhold til dette, blir å bidra med en undervisning som inneholder alle kulturers og tradisjoners fakta. Dette vil gjøre at medelever får en felles forståelse ovenfor hverandre, og dette vil redusere utfordringene skolen møter i dag med mennesker med ulike minoritets bakgrunn. Fordi undervisningen om ulike kulturer, tradisjoner og religioner blir da felles som gjelder alle. Dette vil dermed skape en felles forståelse. I henhold til dette får enhetskole tankegangen en utfordring fra det flerkulturelle samfunnet. For å unngå disse utfordringene må derfor skolen tilpasse dagens undervisning bedre. Det blir nok en utfordring i seg selv.

Avslutning

Ifølge Innledningen så skulle jeg svare på følgende problemstilling:

- Hvordan skjedde utviklingen av skolegangen fra en standsskole til en enhetsskole, og hvilke utfordringer møter enhetsskoletanken i dag?

Dette har jeg besvart ved en beskrivelse av enhetsskole tankegangen som var fra Platons tid og ut til i dag, alt dette ble beskrevet i et historisk perspektiv. Senere har jeg nevnt hvordan enhetsskoletanke gangen var i Norge, og hvordan den ble utviklet. Her nevnt jeg til å begynne med Fredrik Moltek Bugge, og videre fortalte om hvordan Hartvig Nissen utviklet ideen om skoleplanen som Bugge ikke greide å utføre i praksis. Etter hvert fortalte jeg hvordan ordningen gikk fra 5+4 til 7+3. Senere fortalte jeg hvordan skolen ble til slik den fremstår i dag. Altså ved at alle fikk rettigheter til å ta utdanning også funksjonshemmede. På slutten drøftet jeg ulike tiltak som er i utfordring for enhetskoletankegangen. Her drøftet jeg kun de relevante tiltakene. Alle tiltakene er relevante, men å velge alle blir for mye.

- Ut fra dette kan jeg si meg å ha besvart problemstillingen.

Litteraturliste

Anbjørg Bakken, nettutgave, 19.01.06:

<http://www.aftenposten.no/forbruker/jobbogstudier/studier/article1201771.ece> (Lesedato:17.12.08)

Ann Kristin Bentzen Ernes, nettutgave, 28.11.2008: <http://www.digi.no/php/art.php?id=795728>

(Lesedato:17.12.08)

Det flere kulturelle samfunn, nettutgave 1995: <http://www.regjeringen.no/nn/dep/kd/Dokument/NOU-ar/1995/NOU-1995-9/7/7.html?id=427473> (Lesedato:17.12.08)

Dilemmaer 2.1, nettutgave 1995: <http://www.regjeringen.no/nn/dep/kd/Dokument/NOU-ar/1995/NOU-1995-9/3.html?id=140229> (Lesedato: 17.12.08)

E24.no, nettutgave 10.09.08: <http://e24.no/kommentar/spaltister/hannesson/article2645417.ece>

(Lesedato 17.12.08)

Kovac, Bobo 2008. Frastandsskole til enhetsskole. Forelesning. Kristiansand UIA.

Nilas Johansen & Ester Nordland, nettutgave 08.10.05:

<http://www.dagsavisen.no/innenriks/article265411.ece> (Lesedato: 17.12.08)

Solerød, Erling 2005: Pedagogiske Grunnproblemer. 2 utgave. Oslo: Universitetsforlaget.

Thomas Hanssen, nettutgave 19.07.04: <http://www.forskning.no/artikler/2004/juli/1089897209.94>

(Lesedato 17.12.08)